

A King-tenyésztők klubjának negyedik kiállítása

1977. november 12—13-án rendezte a King-klub negyedik kiállítását az Építők Művelődési Házában. Az első kiállítás anyaga jó tíz évvel ezelőtt, még az első megalakulás idején állt a ketrecekben s aztán éveken át volt is, meg nem is a King-tenyésztőknek valamilyen fóruma a szövetségben. Most egymás után ez már a harmadik kiállítás és ez a klub vezetőjét dicséri.

Seregszemlének éppúgy nem nevezhetjük ezt a kiállítást, mint ahogy maga a King-klub sem összefogója ma még nálunk a King-tenyésztőknek, hiszen a tagok a hazai kedvelőknek csak kevés hányadát képviselik. Meg vagyok győződve arról, hogy a magyar tenyésztők nem hiszik el, hogy összefogás nélkül ma már egyetlen fajta tenyésztése sem lehet egységes s nem látják, hogy erre az összefogásra nekik maguknak és az általuk tenyésztett fajtának nagyon sürgősen szüksége van. Nem halasztható, nem hanyagolható tovább, hogy a King fajta tenyésztésében nálunk is egységes elvek érvényesüljenek, és főleg a bírálatban mielőbb azonos ízlésnek, sőt tovább megyek, azonos és alapos ismereteknek kell érvényesülniük. Nálunk mindenki saját ízlése vagy szakmai ismeretei szerint tenyészt és állít ki, mindenki saját egyéni elképzelése szerint bírál. És ki mindenki bírál!? Az egységes bírálóképzés, a kiállításokra kerülő madarak bírálatára való felkészítés csak a fajtaklub feladata és kötelessége lehet. Sajnos, a helyzet évről évre rosszabb.

Ezzel magyarázható, hogy a több mint 10 évvel ezelőtti kiállításra emlékezve, és a mai kiállítás anyagát amazéval gondolatban összehasonlítva, csak mennyiségben látszik előrehaladás, a minőség vonatkozásában általában nem előre, inkább hátra léptünk. Kiemelkedő példány még a legnagyobb, az országos kiállításon is alig akad, egyes színekben pedig az átlag rosszabb a megengedhetőnél.

Nagy a fejlődés a színesek tenyésztésében, már csak azért is, mert annak idején sokkal kevesebb színes Kinget importáltak a tenyésztők, mint fehéret. Különösen kedvelt lett a sárga, nagy is az előrelépés, bár általában a fehérek, a kékék és az ezüstök minőségét most sem közelítik meg. Jórészt már a vörös szín is tiszta és mély, de a forma és a nagyság — eltekintve a kevés kivételtől — bizony sok kívánnivalót hagy maga után.

A feketék között is nagyon nagy különbségek vannak. Szép, lakkfekete, jó formájú és hibátlan szemű madarak váltakoznak magas, keskeny, világos szemű, hosszú hátú szürkéfeketékkel. Bizony sok itt még a tennivaló! Bár az is lehet, hogy ez a kép csak abban alakul így, aki egészségében látja és nemzetközi szinten is össze tudja hasonlítani az itthoni helyzetet, és nagyon szeretne valamit tenni azért, hogy az jobb legyen.

Maga a kiállítás a felületes szemlélőre e bevezető sorok ellenére is sokkal jobb benyomást tett. A szépen feldíszített teremben ugyanis a ketrecek sorát dekoratív módon rendezték el, és nem látszottak üres férőhelyek. A benevező tenyésztők sokszor eléggé távoli városokból is személyesen hozták el madarukat és személyesen vitték el őket vasárnap délután illetve este, ami megint csak a tenyésztők aldozatos gallamszeretét bizonyítja. Rép László és a kiállítást vezető Vincze József irányítása mellett lelkes tenyésztők, idejében, pontosan és jól ellátták az előkészítés, a rendezés és a levonulás fontos és felelősségteljes munkáját. A bírálatot bírálócsoporthoz végeztek buzgalommal, de munkájuk a szövetségünkben és klubunkban is uralkodó viszonyokat tükrözve, beleértve e sorok írójának munkáját is. Ahány csoport, annyi felfogás, annyi ízlés és mérték.

Összesen 251 galambot állítottak ki a tenyésztők. Annak idején az első kiállításon alig 40, a másodikon 120 ketrecek tudtak helyet biztosítani a szervezők a szövetség hivatalos helyiségének pincéjében. Most

251 King egy művelődési ház nagytermében. Nemcsak a kiállított madarak mennyiségében, a kiállítás körülményeiben is szép a fejlődés.

A bemutatott madarak általános hibái a fejek formájában, a szemek és a szembőrök tisztaságában, megfelelő színében és nem utolsósorban a csüdök állásában voltak szembetűnők. Nagyon kevés a domború homlokú, széles kerek fejű King egyedünk, viszont nagyon sok a húzott fejű, lapos homlokú madár. A tág, de függőleges csüdállásra se nagyon törekednek a tenyésztők, pedig erre egyre nagyobb gondot kell fordítanunk.

Az 59 kiállított fehér is elsősorban ilyen vonatkozásban volt elmarasztalható. Laza fenéktollazatot már alig látni, bár testszerre olykor még nem elég feszes a tollazat. A nyaktollak sok himnél borzaltak. A húzott, lapos homlok miatt gyakori a hosszú és lefelé álló csőr. Ugyancsak sok a görbe mellcsont, amit sajnos elég ritkán észrevételeznek a bírálók. Sok a hosszú hát és nem ritka a széles fark sem. Ennek ellenére az 59-ből csak 10 kapott 90 pontnál kevesebbet, igaz, hogy 94 pontot is csak 4. Ez utóbbi helyes, de az egy híján félszáz 90-en felüli pontszám azt mutatja, hogy a bírálók általános szemlélete csak a 94 pontot értékelte megfelelően, pedig a 90-nél magasabb ponttal járó „igen jó” kategória önmagában magas kívánalmat jelent.

A 24 ezüstből csak egy volt 94 pontos, a Szabó Istváné, de köztük is túl sok volt az igen jó minősítésű.

A 39 kék rendkívül nagy minőségű szétzórtságot mutatott. 75 pont és 95 pont között szinte minden pontszám képviselve volt. Egészen kiváló, mint Patek Károly himje és Rép László tojója voltak az egész kiállítás legkevesebb, legcsinosabb madarai, de olyan példányokat is láttunk, amelyek esetében már maga a fajta is megkérdőjelezhető. A Patek-féle hím szép, feszes tollazata, egyenes lábállása, a Rép-tojós csinos formája és elegáns megjelenése tekintetében múlta felül elsősorban a többieket. Kár, hogy a Brudás János állományából bemutatott, nagyon szép formájú hímét görbe mellcsontja miatt el kellett marasztalnom. A tág határok ellenére is ebben a színben volt a legjobb az általános kép.

Legnagyobb számban (78) a sárgák szerepeltek. Sajnos előrelépésről ezen színváltozat esetében sem beszélhetünk. A legjobb átlagot Vincze József madarai mutatták. A testnagyság már többé-kevésbé megvan, a szemek színe is nagyon sokat javult, de a szín tisztasága, a test rövidege, megfelelő méretei (szélesség, mélység) tekintetében még sok az elvégzendő munka. Hadd tegyem hozzá rögtön: nemcsak nálunk, más európai országok kiállításain is hasonló hiányosságok láthatók. Sok a tenyésztői feladat, s nem annyira új színek és rajzok meghonosítására, hanem a meglévők javítására kell az erő, tudás és áldozat!

Sajnos a vörösek átlaga nagyon gyenge volt. Egy sem ért el kiváló minősítést kicsi, vékony termete és hosszú háta miatt, de a csőr tisztaságára is nagyobb gondot kellene most már fordítani!

A kiállított 14 fekete között nem volt egyetlen említésre méltó sem, de a 6 „babos” is nagyon vegyes benyomást keltett. Ha már egyáltalában állítunk ki babos, illetve tarka madarakat, tisztáznunk kellene, hogy mit jelent a babos vagy a tarka megjelölés, s hogy egyáltalán milyen színváltozatokban fogadjuk el őket. A „babos” megnevezés annyi összevisszaságot kezd újabban takarni, hogy a színek és rajzok mikéntje vonatkozásában is a fogalmak sürgős tisztázására, következetes és egységes bírálói eljárásra, s ezt megelőző képzésre van szükség.

Befejezésül még csak annyit, hogy a magyarországi King-tenyésztés irányításában, a bírálók képzésében és a kiállításokra való felkészítésben, valamint kiválasztásukban sokkal nagyobb feladat és felelős-